„Le eno je potrebno – sodelovanje“

Rodila se je v delavsko kmečki družini kot najstarejša od petih otrok.
Osnovno šolo je sprva obiskovala v Dolenji Nemški vasi, nato je nadaljevala v Trebnjem. Kasneje se je vpisala na Gostinsko šolo v Novem mestu in skozi leta dela ugotovila, da v življenju lahko dosežeš vse, kar si zastaviš in želiš.
Danes je uspešna poslovna ženska, dobra partnerica, mama, babica, prijateljica, predvsem pa človek z veliko mero topline za sočloveka in velika ljubiteljica klekljanja.

Marija Prosenik

Kakšni so spomini na vašo mladost?
Zelo rada sem se ukvarjala s športom. Nekaj časa sem celo trenirala rokomet v novomeški ekipi Krka. Žal mi je pri 17 letih umrl oče (nesreča pri delu) in čez noč se je veliko spremenilo. Težko je bilo. Za vse. Trije od sorojencev so bili še predšolski in borba z vsakdanjikom je bila težka. Še posebej težka je bila za mamo, a vendar nas je vse pripeljala do poklica in do kruha, za kar smo ji vsi neizmerno hvaležni.

Vaša poslovna pot. Kako bi jo opisali?
Zelo mlada sem se poročila v podjetniško in napredno družino Prosenik. Tu sem se naučila vsega. Od proizvodnje, trgovanja, pisarniškega dela in tudi tega, kako se poseje solata in posadi čebulček. Kmalu smo tudi v moji drugi družini izgubili gospodarja oz. mojega tasta in tako sva z možem morala začeti ustvarjati sama po svoji presoji. Danes sva ponosna starša trem lepo vzgojenim sinovom in s pestro poslovno potjo, na kateri so bili tako vzponi kot padci.

Kaj vam je danes prioriteta?
Dom in družina sta na prvem mestu. Brez podpore domačih ne bi mogla delati ničesar, kar počnem s srcem. In to je pomoč drugim. Aktivna sem v Lions klubu Trebnje ter v projektu PROSTOFER.
Nikoli pa ne pozabim na prijatelje in druženje.

Klekljarstvo je vaša ljubezen. Kakšni so bili prvi koraki?
Pred nekaj leti, ob večkratni operaciji noge, sem bila prisiljena mirovati, kar je zame kot zelo aktivno osebo zelo težko. Takrat sem ob brskanju po spletu zasledila, da na Centru za izobraževanje in kulturo Trebnje učijo tudi klekljanja in se hitro odločila poizkusiti. Šele kasneje sem ugotovila, da nisem imela pojma, v kaj se spuščam. Glede ročnih spretnosti sem pred tem izdelovala le gobeline, nekaj malega pa sem pletla in šivala. Ampak klekljanje, to sem videla samo na televiziji.
Tudi v Idriji in Žireh nisem bila še nikoli prej. In prvi koraki so stekli. Po koncu tečaja na CIK-u sem začutila, da bi rada več in zato sem odšla po znanje ven iz domačega okolja.

Sledilo je nadaljevanje.
Res je. Po končanem pridobljenem znanju v Trebnjem sem si zaželela novega izziva. Želela sem si dokazati, da zmorem.
Tako sem začela hoditi na ure klekljanja v Ljubljano. Sčasoma sem pomislila na to, da bi lahko klekljala tudi moja vnukinja Pika in še kdo. Zbrala sem skupino deklet, našla učiteljico, ki sem jo vsak četrtek vozila iz Ljubljane, da nas je učila. Po letu in pol smo se odločile, da se začnemo same učiti iz učbenikov idrijske čipkarske šole. V skupini nas je bilo že kar lepo število in nekatere so imele že veliko znanja, ki so ga pridobile tudi drugje. Nato sem se vpisala še v Čipkarsko šolo v Idrijo, pridružili pa sta se mi še dve klekljarici. Tako smo začele nabirati znanje in ga sčasoma tudi deliti.

Pred kratkim ste pridobili tudi Certifikat NPK Klekljar/Klekljarica. Je bila pot zahtevna?
Res je. V Čipkarski šoli v Idriji je bilo potrebno pripraviti zbirno mapo z izdelanimi 57 vzorci oziroma tehnikami. Mapo nato pregleda strokovna komisija in če ni napak, lahko podeli certifikat. Vse tehni-

ke morajo biti izdelane pravilno, kot zahteva čipkarska šola. To je le dokaz več za napredek, na katerega sem ponosna.

Zelo dejavni ste tudi v projektu BA-ČI. Zakaj in od kod sploh ideja Ba-či?
Projekt mi je pri srcu, ker vedno rada nekaj naredim drugače, malo posebno. V projektu Ba-Či sem želela klekljano čipko prikazati skozi zgodbo. Prišla je pravšnja priložnost ob 150. obletnici Baragove smrti in tako smo se odločili, da njegovo življenje predstavimo v čipki. Nastala je zgodba »Baraga in čipka« kot niti sodelovanja ali skrajšano BA-ČI. Idejo za naslov in za marsikaj v projektu je dala Mateja Zupančič, Luka Bregar pa je naše ideje kot koščke sestavljanke zložil v smiselno celoto. Če imaš take sodelavce, kot sta Luka in Mateja, vsak projekt uspe.

Kaj pa projekt Dan Keltov in Rimljanov v Trebnjem?
V Trebnjem imamo bogato zgodovino, ki pa je žal doslej nismo znali unovčiti. V letu, ko sem prevzela vodenje Lions kluba Trebnje kot predsednica, sem se odločila za izvedbo dogodka z zgodovinsko podlago, ki bi postal stalnica. Poimenovali naj bi ga Dan Keltov in Rimljanov v Trebnjem.
Želja je bila povezati šolo, vrtec, DSO, VDC, vse rokodelce, obrtnike in tudi športnike v naši občini. Po posvetu pri županu smo se odločili, da bo projekt pravzaprav nadgradnja in del prenove tradicionalne prireditve Iz trebanjskega koša. Tukaj želim pohvaliti sodelovanje in razumevanje župana Alojzija Kastelica s prav vsakim občanom, ki ima idejo za izboljšanje življenja v trebanjski občini. Ideja o drugačnem košu pa je žal živela le 3 leta, ker so bile želje nekaterih drugačne.

Načrti za naprej?
»Načrtov mi nikoli ne zmanjka. Nimava niti prostora niti časa, da bi jih naštevala,« pove v smehu.

Želje in sporočilo.
Velika želja je, da bi ljudje znali videti drug drugega, da bi večkrat stopili skupaj, si brezpogojno pomagali ter sodelovali in ne le tekmovali. Moje sporočilo, ki sem ga osvojila v času projekta BA-ČI, je „Le eno je potrebno – sodelovanje“

Mojca Smolič

Galerija likovnih samorastnikov Trebnje v času koronavirusa

Galerija Trebnje se je, enako kot vse druge podobne institucije, znašla v precej kočljivi situaciji: zaradi zajezitve širjenja koronavirusa je morala za svoje obiskovalce zapreti vrata in prekiniti vse dejavnosti, pri katerih prihaja do običajnih človeških stikov. Najbrž ni potrebno posebej poudarjati, da tovrstne dejavnosti predstavljajo večino njenega programa.
V tej situaciji se je vodstvo odločilo, da izkoristi možnosti sodobnih tehnologij in svoje dejavnosti začasno prenese na medmrežje.
Da bi v vas prebudili vsaj kakšno iskrico ustvarjalnosti, smo se skupaj z različnimi umetniki dogovorili, da se s svojimi nasveti v živo javljajo preko FB-profila. Tako smo že ustvarjali z Nino Kolar, Branetom Praznikom in Nino Mrdženović. Virtualno pa smo se sprehodili tudi po aktualni razstavi Galerije Marc Boulier – Utelešenje časa
Kdor torej ne ve, kam bi se dal, ima to težavo zdaj rešeno.

Jože Hrovat, Galerija likovnih samorastnikov Trebnje
Foto: Alenka Stražišar Lamovšek

